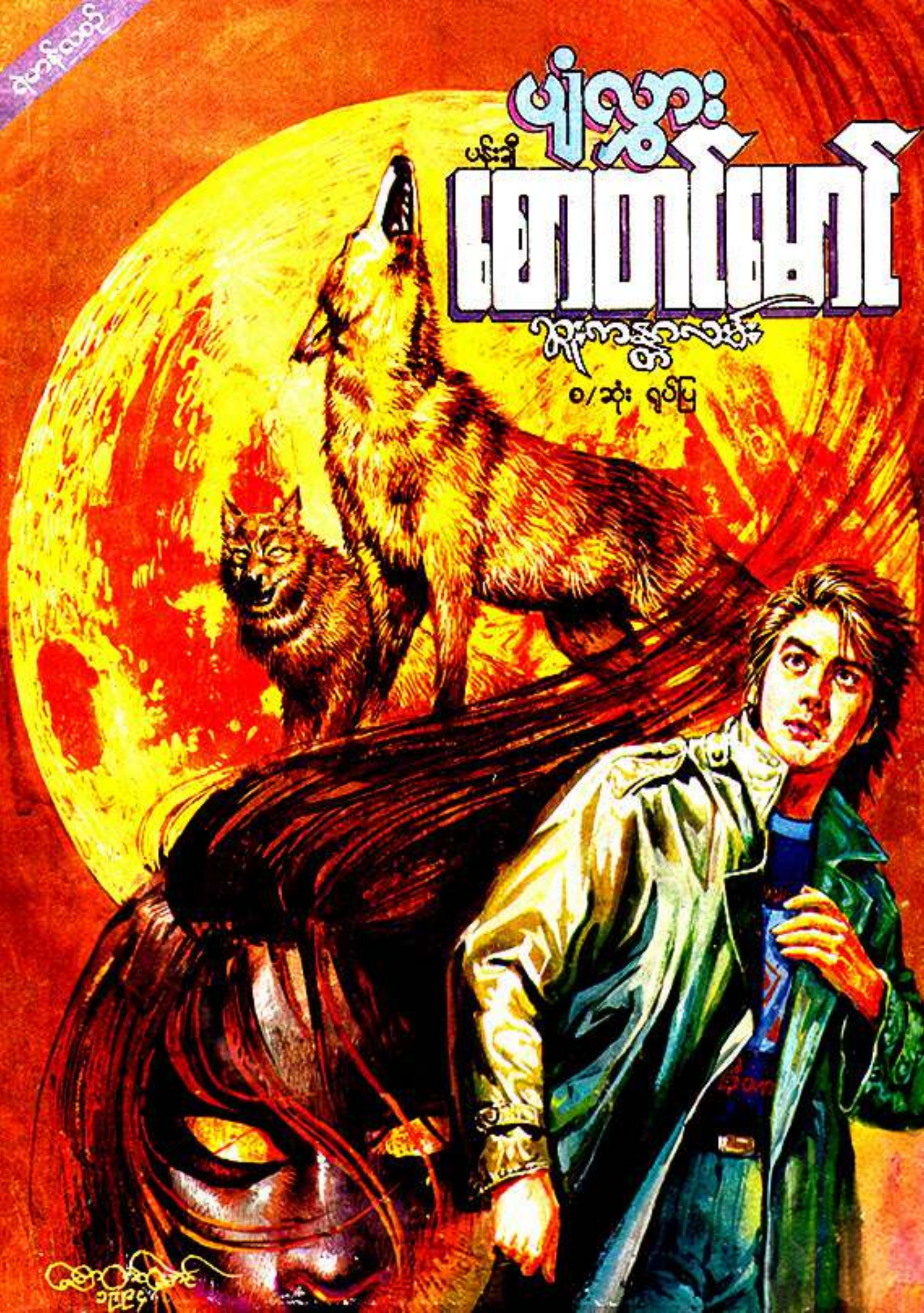

၂၀၁၀

ပျံ့လွင့် ရေတံလျှောက်

ရှုမကမ္ဘာလတ်

၀/ဆုံး ၄၀၆၂

၂၀၁၀

မြောင်းမြို့သော ကလေးငယ်တို့၏အဖေအမိတို့
သေဆုံးသော ဘိုးဘုန်းအဖေအမိတို့၏အဖေအမိ
သစ်ပင် ကျွဲကို ကျွဲတိုက်ကြားမှာ ဖိတ်ကြား ခဲ့
နေ၏.....

ဖိုကိုကလေး၏အဖေ မြို့မြို့သော
မြို့ကွက်လမ်းတွင် ကလေးငယ် တစ်
ယောက် သူ့အဖေအဖေ ကလေးနှင့်
တကွ သော ကစားနေသေးသည်...

ဖိုကိုကလေး၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ပင်ပေါက်ထွက်
မှုနှင့် ပါးပြီး ကျွဲတိုက်ကျွဲတိုက်နှင့် နှစ်နှစ်နှင့်
မပျိုသော ကျောက်မြို့သို့ သွင်းကြွင်းကြွင်း
သာတည်း.....

သားရေ... တိုးတိုး
ရေ... ထမင်းစား
မယ်လော့...

တိုက်ပုလေးကတည်းမှ လူတစ်ယောက်
ထွက်လာပြီး တောကစားနေတာကလေး
ယော်ကို လှမ်းခေါ်နေသတဲ့...

အိုက်ရေ... လေလေ
ကြို ခေါ်နေပြီ... ခြန်
လာခဲ့တော့...

ကလေးယော်ရဲ့ ခေါ်သံ
ကြောင့် သူ့ကမ္ဘာကြီး
မှလေး ဖြစ်သွားနေရာ
မှ ရပ်တန့်ကာ ခေါင်း
ကလေးထောင်သွားမိ

ဆွီတီ...
လာလေ...

ငွေမလေး... ခြေလာသည့်
နောက်... ဟိုး... နှိပ်ခင်အတူ
စိမိဘက်ဆီသို့ နှိပ်လိုက်
ပြောသွားကြ၏.....

ဘားက စာရဖို့
ဆော့ကကိုးကွ... ထမင်း
စားကြမယ်လေ... ဖေဖေ
နဲ့... ငြိ... ငြိ...

ဆွီတီမို့
ကော... ဖေဖေ...

ဆွီတီမို့... လဲစာဆင်
သင့်လဲလေ... လော
ဟိုမှာ သားရဲ့ ဆွီတီ
သူ့ဘာသာကောင်
သွားစားနေပြီ....

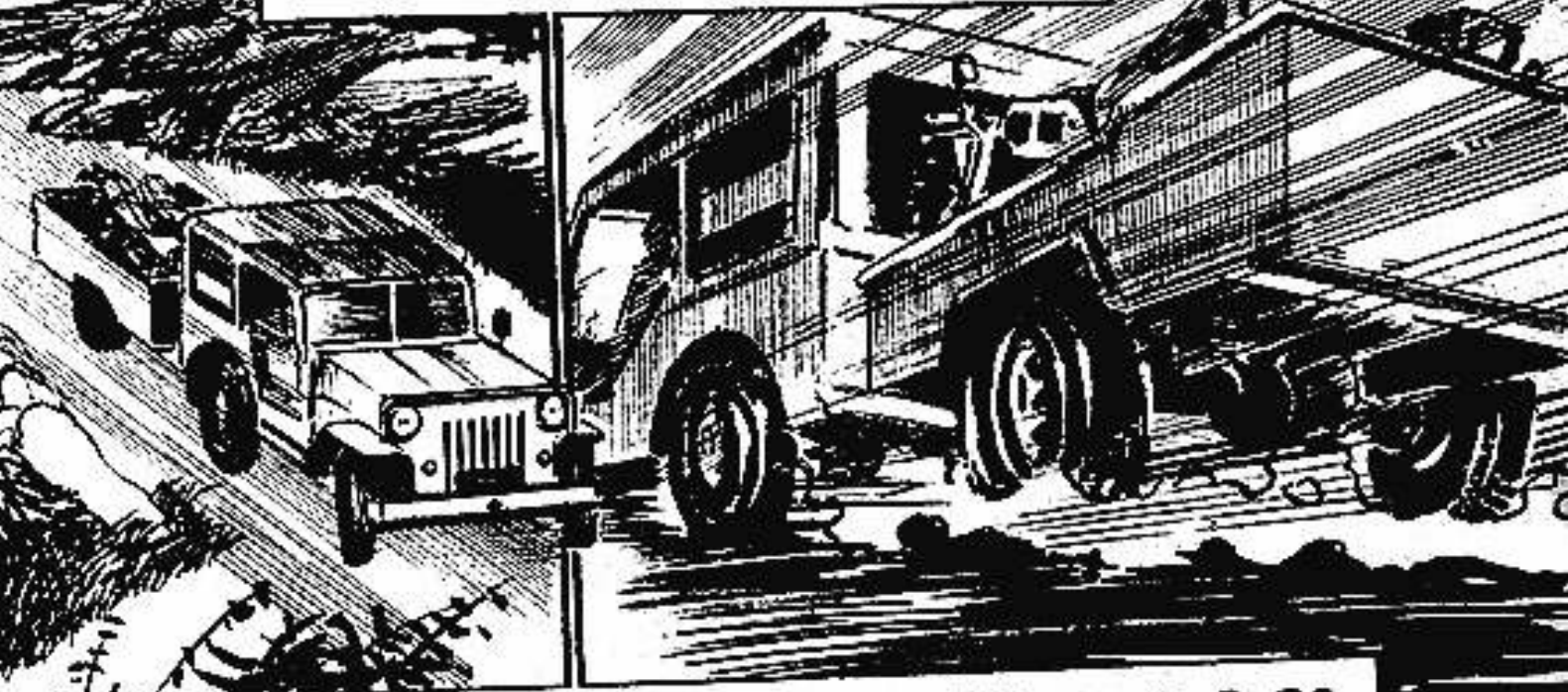
၅

ထမင်းစားပြီးရင်
တိတ်မတ်နေသော... သူ
နေ့ကျမှ သွားသွားတို့
ဆီ သွားလည်မယ်...

ဟေး...
ဒါမှ တို့လေ
ကွ...

ရောက်တဲ့ပါသော ဒီလီကွစ်ကားလေးတစ်စီး လမ်းကွေ့
လမ်းကောက်များကိုကွေ့သိုက်ကာ စာရိပ်ရိပ်တောင်
နှင်နေစဉ် ရောက်တဲ့ လိုတွင် ဆိုင်ကယ် နှစ်စီးကို မြိုဖော်
မကွာောင် ချွတ်ခွာင်၍ စာင်တောင်လာကြသည်...

သူတို့သည် စိတ်ကူးကောင်ကောင်ဖြင့် နာလျက်ခရီးလေးတစ်ခုကို ဖန်တီး
လာကြခြင်းသာဖြစ်သည်။ ရောက်ခန်းမှာကော့ ဧကလုံး (၆) လောက်ရှိနေ
စဉ် ဒိန်းကလေး (၁) လောက်၊ လောက်ကြီးကလေး (၃) လောက်၊ သူတို့၏
ပျော်ရွှင်စွာ သီဆိုတော်မူကြသော နာသံသည် ဖိတ်ဆိတ်နေသော ကား
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဆူဆူညံညံ လိုသွက်လိုနေသည်.....

မောင်...ခုလိုသွား
ရတာ ဖျော်လား...

မိုးသုညနီနီနဲ့ ဓာမေးကြောင့်
ကားမောင်နေရာမှ ယုံသွားလို့ ယုံ
ကြည့် ဖြစ်သည်.....

ဖျော်တာလဲနီနီ
ရာ...ဓားလွဲရဲ့ ဓာမီနီ
တာနာဖျော်ခိုရဲ့လေဟာ
နည်းတောင်နည်းနေပါ
သေးဇာယ့်...

မိုးတော့ မချုပ်
ဆန့်မောင်ရယ်...
မောင်ရယ်မကောင်း
ဘူး.....

မိုးမချုပ်ပါဘူးနီနီ
ရယ်.. နောက်ကစားဖွဲ့
ကလဲ မိုးချုပ်ချင်ကြ
မယ်သုတေ့ မဟုတ်
ပါဘူး စောစောမြန်
ကြမှာပါ.....

မျိုးလွှားရေ...
ဟို့ ရွှေက နေရာ
လေး ကောင်းတယ်
ကွ.....

နောက်ခန်းမှ ရစ်ချက်ကောင်ကိုင်ဖဲ ဘော်ကြီး
ဟန်ကျယ် စာသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ရွှေကို
ဂရုစိုက်ကြည့်ဖို့သတိ.....

နေရာဒေသကတော့ သယံဇာတ
တွေလို့ခေါ်သော အနောက်ဘက်မှာရှိ
သည့် သစ်ပင်ကျွန်းကြီးကိုက်မု
လေး တစ်လုံးကလည်း မှုတ်စိပသာ
ဒ မှုတ်တစ်မျိုး ထူးဆန်းနေသည့်...

ဟုတ်တယ်တောင်..
ရွှေကွက်လပ်ကလေးက
စာရိတ်ကောင်းကောင်းရတယ်
ဒီမှာပဲရုပ်လိုက်ပါလား သိပ်
ပေးရင်မကောင်းဘူးလေ..

နှိပ်လျှော့ကာလည်း နှစ်သက်နေပြီ
မိုးပျံ့လွှား ဆိုတိုက်ကလေး ခြံရာ သို့
သောင်း နှင့် ခဲကော သာသည်.....

တိုက်ကလေးတွေ ရပ်သည့် နားလုံး
ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ရင်း ကားလျှံ
ဆင်းလာ ကြလော့ သာသည်.....

ဟိုး...က မြေစာနေ
ဓာထားဟာ တို့တွေ
ဆိုင်ကယ်ကို ပညာစွာ
နဲ့ နီးလို့ ရမယ် စာနေ
ဓာထားကွ.....

ရုန်ချက်အောင်တင်ကာ စာနိမိတ်ဖြင့်
မညှိသာလော့ နေရာကို ခြုံငုံ ခြေ
သာသည်.....

B

စိမ်းလျှာနှင့် ဒီလာ၊ မေရီ၊ မိုးမိုး
တို့ကတော့ အရိပ်ကောင်းသည်
သစ်ပင်အောက်မှာ အဆင်သင့်
ခင်းကျင်းနေကြသည်။ အေးမြင့်
ကတော့ ဆိုင်ကယ်တွေကို မြေပြင်
ပေါ်ချနေတုန်း...

လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ကြမ်းကြမ်းမှာ ခပ်
ကြမ်းကြမ်းကို စီစဉ်
လိုက်ဖို့ မယ်....

ဒီပါ.. ဒီကြွပါ.. ငါ
ကတော့ လာလာပဲနေ
ခွင့်တယ်.. ဒါလဲမယ် ဟိုး
က နားခွင့်ကိုတော့ ခွင့်
တောင်းရဖို့ မှာလား...

ငြိမ်းချမ်းသည် သည်လိုနေ
ရာလေးကိုမှစွမ်းပြီးနေထိုင်
လာခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင်
ငါ့နှစ်ဖွားရှိချေပြီ။ ဘုရား
ညံ့စာသံများ သူ့ ဂီတတွေမှ
တစ်ခါမျှမကြားခဲ့ရချေ...

တစ်ခုခုတော့ ထူးနေပြီဟဲ့ထွေဖိုကာ စာနား
ယူနေရာမှ ဝေဟိနိ ဂီတတွေသို့ ထွက်လာခဲ့
၏... ဒီနိကလေးနှင့်ယောက်ျားကလေးများ
တစ်သို့က်ကို မြင်လိုက်ရသည်...

ကျွန်တော်တို့
တစ်ကို ဂီတနားမှာ
တစ်နေ့က စာနားယူ
ရင်း ပျော်ချင်လို့ပါ...

ဟ... နေ့ပါ... ပျော်ပါ...
ရပါအောင်... နိပ်ဆဲခဏထိ
နားကြပါနဲ့... ..

ပျော်ရုံနဲ့ပေး... ဇွတ်ရာဘဝတွင်
ကလေးကလေး... ကလေးကလေး... ထို
သို့ ကလေးကလေး... ပဲ...
လာ... ..

နိပ်ဆဲခဏ
ဆွဲဆွဲလေး
နော်... ..

လေးကလေး နိပ်ဆဲခဏကို
ကြည့်ရင်... ..

ဟယ်... နေ့လေး
ကလေး ဆွဲဆွဲ
လေး... ..

ဆွဲဆွဲလေး... နေ့လေး
လေး... ကလေးကလေး...
လေး... ကလေးကလေး...
နားကြပါနဲ့... ..

မကြာခင်အချိန်တွင်းမှာ...
ထော်ဟိန်နှင့်ပျံလွှားတို့အစီအစဉ်
လုံးရင်းနှီးသွားကြလေသည်...
အိပ်ရာမှထလာလာတို့တို့
ကား သူတို့ကြားမှာလျှောက်
နေလော့ပြီ....

ရစ်ချွတ်ကောင်ဂျင်
နဲ့အေးဇွင်က ဆိုင်ကယ်စာရဖ်
နီးတို့ကောင်တွေအစီအစဉ်... ဒါ
ကြောင့်ဆိုင်ကယ်စီးလို့ကောင်း
မယ့် ဒီနေရာမှာ နားလို့က်
ကြ တာပါ...

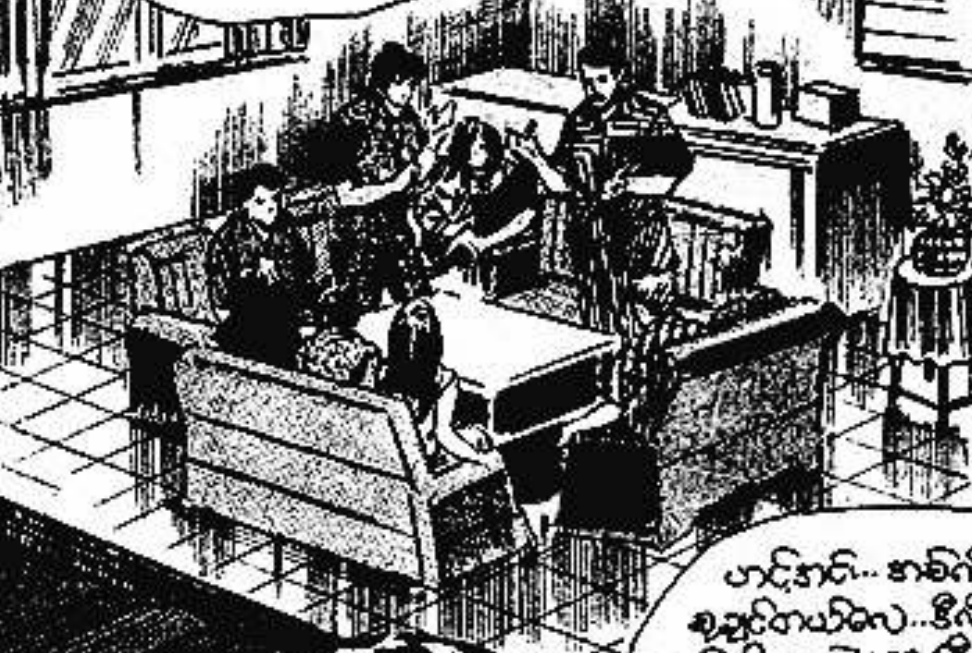
မြေမညှိဘူးလေ
ကွာ... ကုန်ခြင်းတွေ
မှာတယ်...

ဒါဒါအိမ်မှပို့
ကြိုက်တာအစီ
ကို.....

၏.. ဧစ်ကိုဟာ
မှာ မျှော်စရာတွေက
များဒေတာ ခုလိုမထင်
မှတ်ဘဲ ညှိလေ့ ညှိမလေ့
တို့ရောက်လာကြတာ
ဧစ်ကိုက တစ်ခုခုစိတ်
ရနိုး မှာပေါ့....

ဟာ.. မလုပ်ပါ
နဲ့... ကျွန်တော်တို့မှာ
စာပြန်နဲ့ နာမည်ပါလား...

ဟင်ဧစ်... ဧစ်ကိုပြန်
စုချင်တယ်လေ... ဒီလိုလုပ်
ဧစ်ကိုရွာထဲသွားပြီး စာစရာ
ပစ္စည်းတွေ ဝယ်လိုက်ဖို့မယ်
နဲ့ ညှိနဲ့ ညှိတော့စောင့်ကြာ...
ရွာကလွတ်တယ်....

သားကိုတော့ ညှိလေ့တို့
နဲ့ပဲထားပေးမယ် မကြာပါဘူး...
ကားနဲ့သွားမှာဆိုတော့ ခြန်
ခြန်မြန်ရောက်မှာပါ....

တော်တော် နာတတ်စရာကားလဲကား
ဧစ်ပစ်သေဖက်ကို လှမ်းမည့်
လိုက်သလုပ်.....

ကို...သားရေ...
ငြိန်တို့နဲ့ ခဏခဏ
နေခဲ့မော်...။

လေလေ ချက်ချင်း
ပြန်လာခဲ့မယ်...

သားဇာဖ နှစ်
လောက်ကတည်း လူ
သူကင်းတဲ့ နာရပ်မှာ
နေတာ နေ့ညစရာ
ပဲမော်လောင်...

သူ့နာကျောင်းနဲ့
သူ ငြိမှာပေါ်နင်း
ခုယ်.....

၁၅

တော်တိုင်းနဲ ကားကိုကြို ခြေခိုလုပ်
မှာပုန်က ထောင်ထောင် ထောင်
တောင် နှင်ထွက်ခွါ သွားပွင့်ပြီ...

ရစ်ချက်ကောင်စာနှင့်အောင်ကုန်
ဆင်းကုန်တက်ကြွကြွကြွမှာ
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးကို ကျွမ်းကျင်သေ
သပ်စွာဖောင်းနှင်ရင်းပျော်နေကြ
သည်.....

သူတို့စီးနေကြပုံမှာ အသည်းတသားယား၊ ရင်
တဖို့ဖို့နှိလှမ်း၊ တစ်ချက်ကလေး၊ တိုင်းဆောင်း
သွားသည်နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး ရုစရာပစ္စိကောင်
မွန်ပဲ သွားနိုင်သည်။

ဆွိုက်.. ဒီတုတ်
လေးကိုကောက်
ပေးစမ်း....

ထိုးတိုးကလေးက တုတ်ချောင်းလေး
ကို သူ့အား ခြိသလောက်ပစ်သလို...
ဆွိုက်က တုတ်ချောင်းကလေး ကျရာ
ရောက်ပြေးကာ ကိုက်ဆွိုလာစေ....

ဆိုခြင်းကွင်းလေး၏ကြည့်နည်းသာ
ယာယုံကို သူတို့အားလုံးလျှင်စွာ
ကြည့်နေကြသည်....

ဒင်းထူး မင်းရှော
ဆိုငါ့ကယ် မစီးတော့
ဘူးလား....

မစီးတော့ပါဘူးကွာ
ပင်ပန်းပါရယ် ဒီကောင်
တွေ့ဖို့ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ
စီးချင်ရတယ်လို့....

ဒါကတော့
ဘူးသိသနာကို
ကွ....

ဆွိုဟို.. ဒီဘက်ကို
လာလေ.. အဖတ်ကို
ချီသွားဇာလိ...

သတိတစ်ကြိမ်တော့... မလေး ဆွိုဟို ကို
ထိုက်ကို ပြန်မလာတော့ဘဲ... အဖတ်ကို
ချီပေါက်မြူးသွား တော့သတိ.....

တွေ့မယ်... ငါ
မင်းကို မိကျောင်း
လိုက်ခဲမယ်...

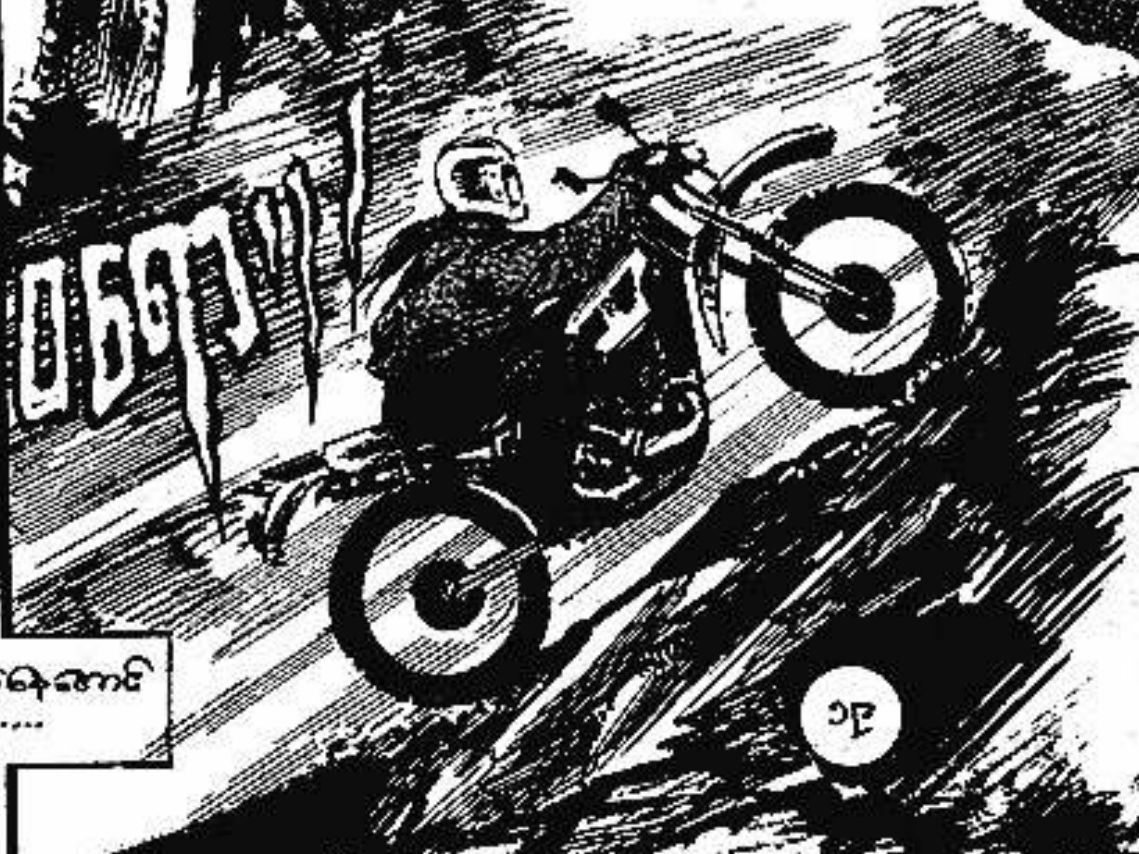

ဆွိုဟိုမရယ်ပါ... ကုန်မြုတ်မြုတ်လေး
လဲသို့ မြူးတက် မိသားမြုတ်နေ
လေသတိ.....

လွတ်လပ်သောနေရာမှာ စိတ်ဆိုးကွဲရ
သဖြင့် နိုင်ငံ့ကိုးစားခြင်းမှာ စာတင်ထားပါသည်။
ရှေးမှာ ကုန်ခြင်းဖြင့်လေးစွာသည်။ ထိုကုန်ခြင်းဖြင့်
ပေါ်မှ စာတင်ခြင်း ဆိုးစက်သော လူ့စာတင်သည်။
စရာ ရင်ခုန်စရာ ခံစားမှုမျိုး သူ့ရင်ခွင်ထဲ

ရစ်ချက်ကောင်စာင် ဆိုင်ကယ်စီရာကို
ကိုးကွယ် ကျင့်စွာ ကိုင်းရင်း ကျွန်းခြင်းဆို
ဆို နိုးစားရန် လိုက်သည်.....

စာတင်မှာ စော့ ခံနေရကောင်
ခံစားလိုက်ရ သည်.....

အမှတ်အထပ်ပေါ်ပေါက်လာသောမြင်
ကွင်း... ရစ်ချက်ကောင်ကင်းစာဖို့
ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်မချ
နိုင်တော့ပါ....

လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်ကာရင်း စူးစူး
ပျံ့ပျံ့ တော်တော်လိုက်သော တို့တို့လေးကို
သာ ရစ်ချက်ကြီး ရိပ် ခနဲမြင်တွေ့လိုက်
ရသည့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့ပိုင်းအံ့မြင်းမြင်းထန်
ထန် တုန်ခါမြှုပ်ကြွင့်ကလေးပယ်ကိုသူ
တို့ကမိသွားပြီ ဆိုတာသိလိုက်သည်...

ဒါဟာလေး... ကလေးဆိုတိုက် ဒီသွားပြီ...

နံ့ကွဲပါတဲ့...

ရစ်ချာတီကောင်ကောင် ဆိုင် ကယ်လ်လုနီ. တိုး. တိုး. လေး. နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့လှိုင် စဉ်ရပ်တန့်သွား သာနာ...

ဘုရား..ဘုရား တိုး. တိုး. လေး. ဘာမှ မမြင်ပါစေနဲ့...

ပျံ့ပွား. တိုး. လှေ. မိုး. ရိုး. ပါ. ကြီး. ပြေး. လာ. လှေ. ကြွ. သည်.. မွေး. မလေး. ဆွဲ. တို. လဲ. ကျ. လှေ. သော. တိုး. တိုး. လေး. နား. ကပ်. က လှည့်. ပတ်. နှင်း. ရွာ. တို. လှေ. ထံ...

ကောင်ကောင် မင်း သေ. သေ. ချွန်. ချွန် မကြည့်. ပို. လှေ. လား. ကွာ.....

ငါ...ငါ...မမြင်
လိုက်လို့...

တောတော့လာ
ခုဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ ကလေးနာသက်
မရှိတော့ဘူး--

သူ့နာလေဟာ
ဘယ်လိုမြှောက်မလဲ
ဘယ်လိုရှင်ကြ
မလဲ.....

နွေ့ ဟိတ်..ငါ
တို့တော့ မြှောက်
တယ်.....

လေးခုင်တောပဲ
တယ်.....

ဟော... သူ့အဖေ
မြန်လာပြီ....

မုန့်ကလေးထောင်ထောင်ကြားမှ ကိုဝင်း
ရုပ်တန်လာသောကား ဒီလိုကို
ကြည့်ရင်း အားလုံးကွန်လွယ်ချောက်
ချားကုန်ကြလေသည်.....

တော်တိုင်း အဖေပစ်သောအတိုင်းဖြင့်
ဆင်းလာသည်။ အခုနှစ်ခုထိမှာ
ပထမနှစ်ဆုံး သူ့အချစ်ဆုံးလူကိုပင်
တစ်စာလေလိမ့်မည်...

ငါ... ငါ့လို့
မမြင်တော့ဘူး
ဣာ....

ဘောင်တင်...
မသွားနဲ့လေ...

ခုဒါ့အတိုင်းကောင်တင်၊ ကြောက်
ကြောက်နှင့်ပြေးသွားတော့
သတိ.....

ငါတို့လဲ
မနေဘူး

သေနတ်နဲ့
ပစ်လိမ့်မှယ်..

ဟော့..ဟော့...
မကြောက်နဲ့လေ..

ဧကားလဲ့ ကြောက်ကြောက်လှုပ်လှုပ်
နှင့်ပြေးထွက်သွားတော့ မိန်းလဲပြာ
နှင့် ယုံသွားသာ ကျန်ရစ်သတိ...

သား...သား...
ဘာဖြစ်လို့လဲ..

သား...
သား...

ဗျံ့လွှားကို တွေ့ဖို့ဆို ကာကလေးငယ်
ကို ခေါ်ဖို့ နိဗ္ဗေယျာလို့ ကိုသိသွား...

ကျွန်တော်စိတ်ဝင်ကောင်း
ဒါဘူးဗျာ... ရန်သူတို့ကောင်
တင်ပေါ်ဆဲလို့ ခုလို့ ကလေး
ကို တိုက်ဖို့ သွားတာပါ...

သားရယ်... မင်း
လဲ မင်းဒါလေးလို့
ပေးပေးကို ထားခဲ့
ဒါရော့လား...

ခေါ်ဖို့နဲ့ နာကို တင်းတင်းကြိုက်ကာ
ကာလေးကို ချီ၍ ထလိုက်သွား... သူ
လက်ထဲမှ သေဒုတိက ဗျံ့လွှား ဆီ
ရေဝါလာသည်.....

အို...အို...အို...
အပစ်ပစ်...အပစ်ပစ်...
အပစ်ပစ်...အပစ်ပစ်...
အပစ်ပစ်...အပစ်ပစ်...

လောက် ကျယ်
လှေခွင်ပလွတ်ကိုင်ဘူး
ကျယ်သားကိုသတ်တို
လှေကိုလှိုချင်တယ်

သု...သု...ဟို
ဘက်ကိုရှင်း
သွားပါပြီ...

သု...သု...ဟို
ဘက်ကိုရှင်း
သွားပါပြီ...
ဟူလေ - နာဒီဘက်မှာလည်း
ခရီးထူး...ကြွေးထားဖို့လဲ၊
ဣ... ..

ဝက်ဟိုနဲ့ရဲ့...သေနေတိုက်ကျည်ကလဲကျ
နေသော သိုင်ကယ်ကိုမျက်စိပစ်လိုက်
သတည်း.....

မောင်... ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်တော့ပျံ့ပွား
ဖို့ကားလေး... သပိတ်လည်း... ကော်ဖီနီ... ဖို့လက်
ဆွဲကြောင်... ပျက်စီးကုန်ကြလေသည်...

ဆွိတ်ဂျယ်... မင်း
နဲ့ငါနဲ့နှစ်ယောက်ပဲ
ရှိတော့တယ်ကွ...

မောင်... သူ... စိတ်
သိပ် ထိခိုက်သွား
စာပြီ....

မောင်တို့ကို
ရန်မလုပ်တာကို
ကံကောင်းလွန်း
လှပါပြီကွာ...

ဒီမှာ... မင်း သူငယ်
ဆိုင်ဟာ တရား ဥပဒေနဲ့
ဓာတ် ဆုံးမတာကိုလက်ခံ
နိုင်ရမယ်... ငါဟာ ရန်ကို
ရန်ချင်း မတုန်နှင်းချင်ဘူး
ဒါပေမယ့် ရန်ချစ်ကောင်
တင် ဆွိတ်... လူရမ်းကားကို
ငါမိအောင်တော့ မင်းရ
မယ်.....

ငါ့ရဲ့ လေအေးနဲ့ လေလသာ
သိရင် အရမ်းကြေ ကြွကြွ မှာ
သူတို့နဲ့ အသက်ဟာ တိုးတိုးပဲ
လေလေရယ်- လေလေမြူး ကိုသာ
ခေါ်လာခဲ့ ဝါ့မယ်.....

နေမိန့်ကား လဲရက်ကား လာရာ
လမ်းသို့ ပြန်မောင်း ထွက်သွားလေ
တော့သည်။ ဇွေမလေး ဆွိုတီသည်
လည်း သူ့နှင် အကူပါသွားခဲ့လေသည်
ယခုတော့ သာသာချမ်းမြေ့လော့ ...
နေမိန့်ကို အဝလေး ကကြိမှာလည်း
စားဖွဲ့ကြောင် မြို့ကွဲသွားခဲ့လေပြီတည်း...

ဟောင်.. မိတ်တို့
ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ
ပြန်လို့လဲ မလွယ်
တော့ဘူး...

ရစ်ချက်တောင်တောင်ကို
လိုက်ခေါ်ရမယ်မိတ်...
ဒီကောင် သူ့လုပ်ရပ်က
တွက်တရာ ဥပဒေသောင်
မှာ ထိုက်သင်တို့ ပစ်ခတ်
ကို ကျခံစေရမယ်...

ဗွဲသွား နှင် မိတ်လဲပြော ရစ်ချက်
တောင်တောင် တို့ ထွက်သွားရာ
ရောက်မြေ့ လိုက်သွား ကြသည်

ဇော်ဟိန်ရင်ထဲဝယ် ဖိ
 တောင်ကြီး ပေါက်ကွဲ
 သည်နှယ်ပူလောင်ခြင်း
 ခြံလွန်းနေသည်၊ ချီဟာ
 ဆိုင်ခုံပေါ်တွင် သားလေး
 သည် စာသက်ပိညာဉ်
 ကင်းမဲ့ကာ ငြိမ်သက်
 ဇွာ လိုက်ပါလာ၏...

ဇွာစာစွန်ခိုလောင်း နှယ်နေခြင်းဖြစ်သော...
 ဘိမိကလေး ရှေ့မှာ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
 ထိုးရပ်ရင်း ကလေးကို ပွေ့ ချီကာ ဇော်
 ဟိန်ကားလေါ်သို့ ရပြေး ဆင်းလာသည်...

မိမိတွင်မှာ အလင်း
ရောင်ထက် အမြောက်
အသာ သိုက်သည်..
ထိုအခါမှာပင်
အင်မတန် ကျွဲညှို့
တန်လှသော အဘွား
ကြီး တစ်ယောက်...
ကုလားထိုင်ခဲ့ကြပြီး
ပေါ်တွင် ထိုင် လျှက်..

ရှေး လေးရယ်
မြစ်မှမြစ်ရ
လေတယ်.. သူ့
တစ် သိရင်ရင်
ကွဲမြဲလို့ ဟင်
ဟင်....

လေးရယ်..လေး
ရှေး မရှိဘောဘူး ဗွား
ဒီမှာ ကြည့်ပါနဲ့....

ထိုအခါ ကျွဲအဘွား နို့သည်
ထွန်းထင် ချိန်စွာ ထိုင်ရာမှ ထလာ
၏။ ကော်ဟိုနဲ့ စားပွဲပေါ်တင်ပေး
သော ထိုအိုးလေး မှက်နှုတ်
ပွတ်သပ်နေသည်....

အဘွား ခိုကြို ရှိက်ကြို-အောင်
ငိုကြွေးနေခဏ်မှာပင် ကော်ဟိုနဲ့
အမြစ်အဖျက်အစုံကို ပြောပြ
လိုက်သည်...

ရက်စက်လို့ကိတကွယ်
လူတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား... ဒါ
ထက်စာရေးကြီးကကသာ
ပေပေသိရင် ရင်ကွဲပြီးသေ
လိမ့်မယ် သူ့သိလို့မဖြစ်
ဘူးသာ။ မြေးလေးကိုရွာစွန်
သူ့ဘန်မှာ ရွာသာတွေ
ကကူစာညှိနဲ့ သင်္ကြိုက်
လို့ကိပါလား...

ဟုတ်ကဲ့မေမေ...
သာ။ ခုပဲသွားလို့ကိပါမယ်
ဒီနေ့မေမေ ဘယ်သွားလဲ
မေမေ.....

သာပေပေကိပ်
နေတယ်လေ သူ့မို့
ခင်သွားမှဖြစ်မယ်..

အဲဒါနဲ့ ဟိုးတို့လေးကိုကြေကွဲ
ရွာပွဲခွဲလို့ကိပါသည်။ မကြာခင်
ကာလတွင်သာ ငယ်သည် သူ့ထံမှ
ခွာကိယ်ပါ ခွန်ခွာစော့မည်ဖြစ်
သည်.....